

INTERVIEW Verzetsheld Henk Remppe (1903-1944) krijgt de eer die hem toekomt

'Samen met mijn zusjes kleemde ik me aan vader vast, maar het hielp niet'

Negen jaar oud was Truus Schokker-Remppe (87) uit Zwaag toen haar vader en verzetsstrijder Henk Remppe op 9 januari 1942 na verraad werd gearresteerd in hun woning in Schellingwoude. Ze zou hem nooit meer terugzien. Zaterdag onthulde zij in haar geboortedorp voor hem een herinneringsplaqueette op de kerk. „Ik vind het belangrijk dat zijn naam blijft voortleven.“

Paul Gutter
p.gutter@mediahuis.nl

1942 werd hij verraden door een vriend. Hij werd opgepakt en getransporteerd naar Buchenwald, waar hij ziek werd.”

Zwaag/Schellingwoude ■ Hendrikus Remppe werd geboren op 21 februari 1903. Hij woonde met zijn vrouw Jacoba van Zanen en drie dochters Trijntje, Alie en Truus aan de Schellingwouderdijk 97. Als havenarbeider werkte hij voor de Hollandse Stoomboot Maatschappij. In de Tweede Wereldoorlog rakte hij al snel in verzet tegen de Duitsers.

Zo was hij betrokken bij de grote Februaristaking in 1941, het enige massale en openlijke protest tegen de razzijs en de Jodenvervolgning. Hij opereerde in een paramilitaire verzetsgroep die viel onder het Legioen Oud-frontrijders (LOF), waar ook zijn vrienden Dirk Cornelis de Graaf en Cornelis Hoewe uit het naburige Zunderdorp deel van uitmaakten. Ook zij werden opgepakt en overleefden de oorlog niet.

Onderduikers

„Mijn vader was een echte verzetsman in de oorlog”, memoreert Truus in haar toespraak bij de onthulling. „Hij vervalste persoonsbewijzen, deed koertierswerk, spioneerde en hielp onderduikers. In

Luik

Ook de beelden van zijn aanhouding staan haar nog altijd haarscherp voor de geest. Met haar twee zussen lag zij op zolder te slapen. Ook de kamer van haar ouders was daar, het was een zolder waar je alleen via een luik op kon komen. De man die Remppe kwam ophalen, nam hem mee met het verhaal dat hij iets moest onderrekenen. „Ik zie nog de kop van de man die hem arresteerde boven het luik uitkomen. Ik kleemde mij samen met mijn zusjes aan mijn vader vast, maar het hielp niet.”

Remppe werd overgebracht naar het hoofdkwartier van de SD aan de Euterpestraat, zat daarna 14 dagen in de gevangenis op de Weteringschans, een paar dagen in Kamp

„Ik ben trots op hem, maar liever had ik gehad dat hij de oorlog overleefd had

op transport gezet naar het kamp Nazweller-Struthof in Frankrijk. Onderweg werd hij echter steeds zieker, daarom werd hij ondergebracht concentratiekamp Cochem bij Bruttig, een klein plaatsje aan de Moezel. Waar hij op 26 maart 1944 - de verjaardag van zijn vrouw - uiteindelijk van honger en uitputting overleed.

Alleen achter

Zijn gezin hoorde dat pas een jaar na de bevrijding. „Mijn moeder bleef in 1942 met drie kleine kinderen alleen achter. Het was oorlog, er was geen geld en er was weinig te eten. Zelfs van haar eigen familie hoefde ze niets te verwachten, hoewel die in de zwarte handel zat en het nog relatief goed had.” Na de oorlog werd het gezin dan ook enige tijd naar Engeland gestuurd om weer aan te sterken. In 1953 werd in de Amsterdamse wijk Slotermeer-Noordoost een straat naar Remppe vernoemd. „Het straatnaambord heeft mijn moeder nog onthuld.”

Op dat moment was nog niet duidelijk waar Henk Remppe precies begraven lag. Ook het Rode Kruis wist het niet. Dus ging Truus begin jaren zeventig zelf op zoek. Via het nabij gelegen klooster belandde ze bij de toenmalige burgemeester van Bruttig. Hij bracht haar in contact met

Truus Schokker-Remppe houdt een toespraak voordat de plaqueette onthuld wordt.

FOTO JAN OLIVE

Hendrikus Remppe (1903-1944).

FOTO AANGELIEVERD

Enig overgebleven dochter Truus Schokker-Rempe (87) uit Zwaag onthult in Schellingwoude **plaqueette** voor haar overleden vader Henk

Truus Schokker-Rempe met het stenen hartje, dat haar vader uithakte in de rotsen bij het concentratiekamp Buchenwald, en dat zij later in een zilveren hanger liet zetten.

FOTO JAAP VAN DER PILL

een oude man met spierwit haar, die in 1944 burgemeester was geweest van het plaatsje. Die wist onmiddellijk wie Truus bedoelde, reageerde met de woorden 'eine frau und drei mädchen?' en bracht haar naar de laatste rustplaats van haar vader. Destijds nog een provisorisch graf, maar inmiddels voorzien van een passende gedenksteen.

dan ook altijd bezig blijven houden. Het initiatief voor de herinneringsplaqueette komt bij haar vandaan.

„Toen het boekje Landelijk Amsterdam-Noord 1940-1945 uitkwam, ben ik met Marianne Vrolijk van de Centrale Dorpenraad Landelijk Amsterdam in gesprek geraakt, en zo kwam ik erachter dat er voor de vrienden van mijn vader een plaqueette was geplaatst op het kerkje van Zunderdorp. Toen vond ik dat er ook een plaqueette voor mijn vader moest komen. Zo is het balletje gaan rollen.”

Initiatief

Truus is trots op haar vader. „Maar liever had ik gehad dat hij de oorlog overleefd had.” Zijn dood is haar

Ze werd daarbij geholpen door ouderechtsadviseur Jan Olijve van MEE & De Wering, een instantie die anderen ondersteunt bij vragen die voortkomen uit het oudet worden. Olijve: „We hebben al een aantal jaren contact. Zo hebben we een jaar of drie geleden samen een uitkering aangevraagd voor nabestaanden van oorlogsslachtoffers. Die erkenning was ook erg belangrijk voor haar.”

Afgelopen zaterdag was het dus zover. Zonder haar inmiddels overleden moeder en zussen - maar wel met haar nichtjes en aanhang,

schoonfamilie en vrienden - onthulde Truus de plaqueette. Dit gebeurde tijdens een plechtigheid georganiseerd door de Centrale Dorpenraad, waar zowel Zunderdorp als Schellingwoude onder vallen.

Leven gegeven

„Ter nagedachtenis aan onze dorpsgenoot die zijn leven heeft gegeven voor het vaderland opdat anderen in vrijheid zouden leven. Als wij vergeten is alles vergeet, zo luidt de tekst op de herdenkingsplaqueette ter ere en nagedachtenis van

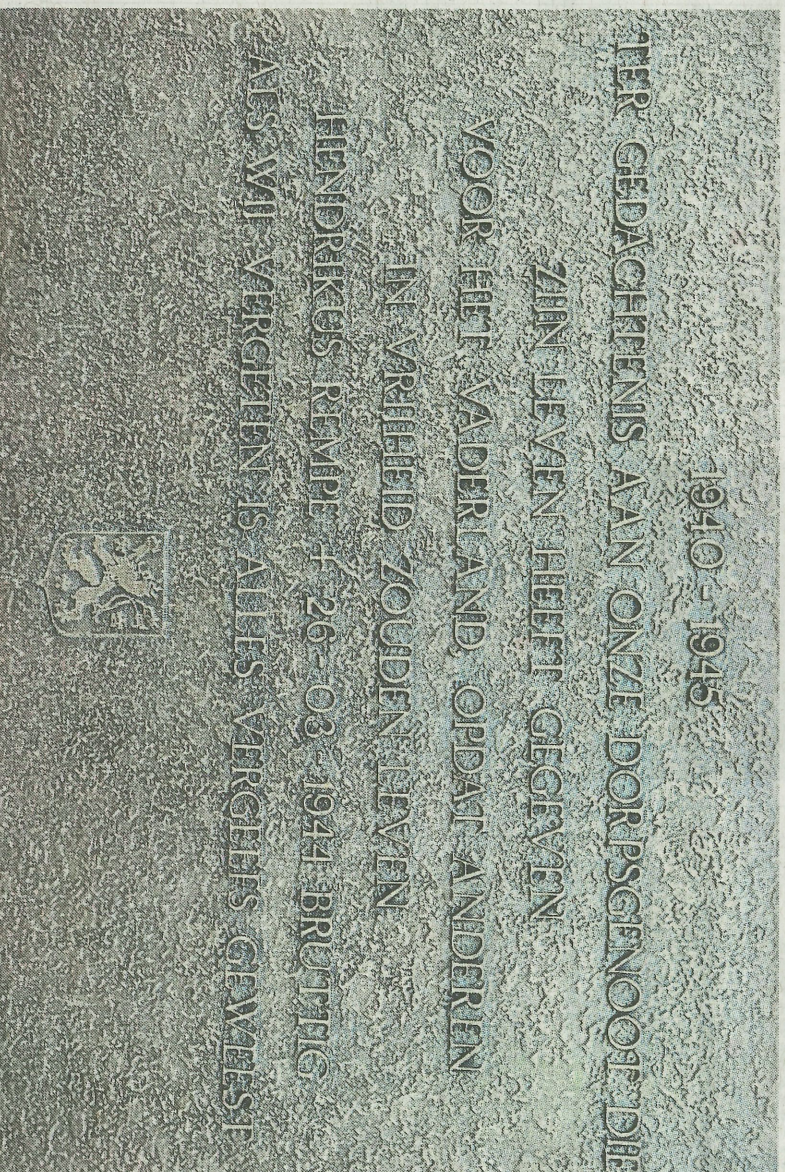
haar vader. Hij hangt op een ereplek, aan de muur van de Schellingwouderkerk, maar een paar meter van de plek waar zijn vrouw Jacoba begraven ligt. Zodat hij op deze manier ook weer met haar herenigd is.

Truus is er emotioneel, maar ook opgelucht onder: „Ik vind het belangrijk dat zijn naam blijft voortleven, omdat dit nooit meer mag gebeuren. Jonge mensen hebben vaak geen idee van wat er toen allemaal gebeurd is en wat dit betekend heeft voor mensen die nu al op leeftijd zijn.”

Het graf van Henk Rempe in Bruttig.

FOTO JAAP VAN DER PILL

De herdenkingsplaqueette.

FOTO JAN OLIVE